

Ullmanns Tale for Kvindestemmeret i Stortinget 28de Juni 1893.

Jeg tror, det er en sikker Sag, at Lovgivningen om det, der nærmest vedrører Kvinderne i Samfundet, har ikke kommet op, før Kvinderne selv har sat sig i Bevægelse, og frem for alt har Lovgivningen, for saa vidt den har taget mere Hensyn til saadanne Ting, som vedrører Ægteskabsforholdet og lignende, først i de sidste Aar gennem Rejsningen for Kvinders Stemmeret taget overordenlig og tilbørlig Fart. Jeg tror, dette er en Kendsgerning i alle Lande, og det er denne Kendsgerning, som efter min Mening fører til, at Kvinders Stemmeret vil vise sig at have sin retfærdige Grund og sin Betydning i den Ting, at naar Kvinderne faar Adgang til at være med i Lovgivningen, vil store Omraader af det offentlige Liv trækkes med ind under en human og retfærdig Fremskridtslovgivning, som for Øjeblikket ligger brak. Ikke fordi Mændene er mere end Kvinderne uvillige til at rette paa dette, ikke fordi de har noget overlagt Ønske om, at der skal være saadanne Omraader af Loven, som ikke retter sig efter den almene Retfærdighedsfølelse, men fordi Mændene enten er uvidende om det, eller fordi det ikke berører dem saa nært, at de bliver grebet af det som en Livs- og Hjertesag, som de sætter sig i Bevægelse for, og det er netop dette, som har Betydning, selv om vi blot faar Kvinder ind i Stemmeretten paa de nuværende Stemmeretsbetingelser, at de bliver Talsmænd i Landet for den Side af Samfundslivet, som Mændene ikke tager fat paa, uden at de faar Impulser dertil fra Kvinderne, og det Impulser, som